

været en endnu stærkere Stigning i Udgifterne. Nu vil man maaske sige: Ja, men dette er den nødvendige Konsekvens af, at Trafikken har maattet forøges saa meget for at give en større Indtægt trods lavere Takster. Delvis kan dette være rigtigt, men rigtignok ogsaa kun for en Del, jeg vil tillade mig at henvise ærede Medlemmer til lidt nærmere at studere selve Statsbanernes Aarsberetning, som giver ret indgaaende og fuldkomment rigtige Oplysninger om dette og navnlig peger paa, at der i de forløbne Aar har været en Række ny Udgiftsposter, som ikke staa i nogen som helst Forbindelse med Takstforandringen, og som vilde være komne lige saa fuldt uden denne. Der anføres saaledes for Aaret 1897—98 saadanne Poster som 195,000 Kr. i Erstatninger for Gentoftulykken, 22,000 Kr. ifølge skærpede Erstatningsregler for bortkommet Gods, 60,000 Kr. til ny elektriske Anlæg i Færgerne, 10,000 Kr. til Pensioner, 80,000 Kr. som Følge af Prisstigning paa Kul — i alt mellem 6 og 700,000 Kr.s Stigning i Udgifterne, som ikke have nogen som helst Forbindelse med Takstreformen. Og i det følgende Aar anføres paa de tilsvarende Poster en lignende Stigning af ca. 700,000 Kr., og dernæst nævnes yderligere Prisstigninger til et Beløb af over 300,000 Kr., og 300,000 Kr. til Lønningforbedringer osv. Det er altsaa ingenlunde saa givet, at det er selve Takstreformen, der har medført denne Stigning i Udgifterne, som trods de meget stærkt stigende Indtægter have givet et mindre godt finansielt Resultat. Jeg anfører dette fra et rent finansielt Standpunkt, fordi jeg mener, at naar man gaar til en Reform af disse Takster, bør man sørge for at overveje og undersøge Forholdene saaledes, at det tilsigtede Resultat, et forøget Overskud, virkelig naas.

Naar det nu er sagt af flere Talere, at det særlig er de lave Takster paa de lange Rejser, der burde forhøjes, idet saaledes det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) i Dag udtalte, at der jo ingen Nøvendighed var for at kunne rejse fra Kjøbenhavn til Frederikshavn for 6 Kr., vil jeg først tillade mig at indskyde den modstaaende Betragtning, at det dog ogsaa bør overvejes, om der er nogen Nøvendighed for at lade Folk betale mere end 6 Kr., det vil sige, at man dog ogsaa maa tage Hensyn til det Spørgsmaal, hvilke Udgifter de rejsende volde Jernbanerne. Men særlig vil jeg gøre opmærksom paa, at gaar man i det enkelte

og undersøger Resultaterne af Takstforholdene, vil man finde, at det, der har givet det bedste finansielle Resultat, er Nedsættelsen paa de lange Rejser. Det er derimod Nedsættelsen af Godstaksterne og Taksterne for de korte Rejser, der have givet et mindre tilfredstillende Resultat. Det ligger ganske simpelt deri, at det er saa forholdsvis faa, der rejse langt, at selv en betydeligere Forøgelse af deres Antal ikke stiller store Krav til Materiel og Personel, og at derimod Antallet af dem, der rejse paa de kortere Strækninger, er saa stort, at naar en Nedsættelse skal modvirkes af en forøget Trafik, vil det kræve en betydelig Udvidelse af Materiellet. Jeg skal saaledes nævne, at Antallet af dem, der rejste over 400 Kilometer, i 1896—97 ikke var mere end lidt over 10,000, og paa Grund af Takstnedsættelsen steg Antallet i 1898—99 til henved 70,000, altsaa til henved det syvdobbelte. Undersøger man særlig de finansielle Resultater heraf, tror jeg, man vil finde, at Takstreformen paa dette Punkt ikke har ført til nogen virkelig Indtægtsnedgang. Jeg anfører alt dette, fordi ogsaa jeg finder det naturligt, at man overvejer det Spørgsmaal, om der ikke ved en Revision af Taksten kunde opnaas et endnu gunstigere finansielt Resultat, men jeg tror, at man maa gaa betydelig mere i det enkelte i sine Undersøgelser for at naa et virkeligt bedre Resultat.

Medens saaledes Statens Indtægter i deres Helhed i Henhold til Statsregnskaberne ikke kunne siges at være stegne mere end 5,650,000 Kr. — og jeg anser det i alt Fald for et aabent Spørgsmaal, om Stigningen vil blive lige saa stor for det kommende Finansaar —, er det paa den anden Side givet, at adskillige af Udgifterne ere stegne ikke saa lidt, og det Udgifter, hvis Stigning man næppe kan komme bort fra. Jeg skal i saa Henseende nævne, at Udgifterne til Alderdomsforsørgelse i 1896—97 vare 1,760,000 Kr., men nu opføres med 2,500,000 Kr. og næppe ville blive mindre; det er en Stigning af 740,000 Kr., næsten $\frac{3}{4}$ Million. Udgiften til Sygekasserne var i 1896—97 557,000 Kr., og nu er den bugetteret med 971,000 Kr., altsaa godt 400,000 Kr. mere, og der er heller ikke nogen Grund til at tro, at Budgettet paa dette Punkt skulde være stillet alt for højt. Det er altsaa en Stigning alene paa disse to Poster af over 1 Million Kr. Det kan derfor ikke undre, at der paa de almindelige saakaldte civile Ministerier, §§ 18—21, har været en Stig-